

omfattende eller planlagt kriminalitet eller en særlig hensynsløs handling. Der kan i øvrigt henvises til straffelovens §§ 80 og 81.

Den konkrete udmålte straf er afgørende for muligheden for samtidig at udvise den pågældende udlænding efter § 22, nr. 1-3, § 23, nr. 2-4, og § 24, nr. 2 (trappetigemodellen).

Ved udvisning efter den særlige udvisningsadgang i § 22, nr. 4-7, har den konkrete udmålte straf ikke samme betydning, da en udlænding efter ordlyden af bestemmelsen kan udvises på baggrund af en ubetinget frihedsstraf uanset længden af denne. Dette indebærer, at det i praksis oftere i disse sager vil være relevant at foretage en afvejning af på den ene side hensynet til offeret og almensikkerheden og præventive hensyn og på den anden side de hensyn, der efter § 26, stk. 1, taler imod udvisning.

Efter arbejdsgruppens opfattelse kan de nævnte hensyn derfor navnlig fremhæves i forbindelse med reglerne om udvisning efter den særlige udvisningsadgang.

Af retspraksis fremgår, at domstolene i konkrete sager lægger vægt på grovheden af den begåede kriminalitet, længden af den idømte frihedsstraf, den fare, skade eller krænkelse, der var forbundet med den begåede kriminalitet, og tidligere domme for strafbart forhold.

Arbejdsgruppen finder på denne baggrund, at det i udlændingeloven kan fremhæves, at der ved en afgørelse om udvisning på grund af strafbart forhold, navnlig efter § 22, nr. 4-7, skal lægges vægt på disse forhold.

3.6. Integrationsministeriets bemærkninger til arbejdsgruppens forslag med hensyn til at fremhæve hensynet til offeret og almensikkerheden og præventive hensyn i udvisningsreglerne

Integrationsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens forslag med hensyn til at fremhæve hensynet til offeret og almensikkerheden og præventive hensyn i udvisningsreglerne, der følger op på regeringens integrationsaftale med Dansk Folkeparti på dette område.

Integrationsministeriet foreslår derfor, at udlændingeloven ændres i overensstemmelse med arbejdsgruppens forslag. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 7.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 2, »kan« en udlænding udvises efter § 22, nr. 4-7, og § 25, medmindre de i stk. 1 nævnte forhold taler afgørende derimod.

Integrationsministeriet finder, at ikke mindst hensynet til offeret m.v. taler for at ændre bestemmelsen således, at der i anledning af den grove kriminalitet nævnt i bestemmelsen »skal« ske udvisning, medmindre de i § 26, stk. 1, nævnte forhold taler afgørende derimod.

Hermed understreges det, at de i § 26, stk. 1, nævnte forhold kun undtagelsesvist skal føre til, at udvisning unnlades. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 9.

3.7. Arbejdsgruppens forslag til skærpelse af reglerne om indrejseforbud

Efter udlændingelovens § 32 medfører en udvisningsdom, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbud meddeles alt afhængig af straffens længde for tre år (ved frihedsstraf på mindre end tre måneder), fem år (ved frihedsstraf mellem tre måneder og til og med et år), ti år (ved frihedsstraf mellem et og til og med to år) eller for bestandig (ved frihedsstraf af over to år). Ved de straffelovsovertrædelser, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-7, skal indrejseforbud dog meddeles for mindst fem år.

Der tages i den proportionalitetsafvejning, der i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser og almindelige retsgrundsætninger skal foretages i forbindelse med vurderingen af, om en udlænding skal udvises, hensyn til længden af indrejseforbuddet.

Fastsættes der i udlændingeloven meget lange indrejseforbud i anledning af kriminalitet, kan det indebære, at længden af det foreskrevne indrejseforbud i sig selv vil medføre, at en udvisning i givet fald vil være uproportional, og at domstolene derfor af hensyn til Danmarks internationale forpligtelser vil udvise i færre tilfælde end i dag.

På denne baggrund skal der efter arbejdsgruppens opfattelse udvises forsigtighed med at ændre længden af indrejseforbud i skærpende retning på en måde, som binder domstolene til at anvende meget lange indrejseforbud.

Arbejdsgruppen har derfor orienteret sig mod at skærpe længden af indrejseforbud over for udlændinge med ringe tilknytning til Danmark. Arbejdsgruppen tænker her navnlig på udlændinge, der indrejser i Danmark i en kort periode alene med det formål at begå kriminalitet. I disse tilfælde vil konventionsmæssige forhold ikke på samme måde indebære særlige begrænsninger med hensyn til at forlænge de gældende indrejseforbud.

Udlændige, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste seks måneder, vil normalt have en ringe tilknytning til Danmark. Personer med ophold af denne korte varighed kan i dag udvises som